

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 12^{ΗΣ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1985

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΛΟΥΚΑ ΜΟΥΣΟΥΛΟΥ

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
ΤΟΥ VICTOR HUGO

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΛΟΥΚΑ ΜΟΥΣΟΥΛΟΥ

Κύριοι Συνάδελφοι,
Κυρίες και Κύριοι,

Πριν 100 ακριβώς χρόνια, έσβηγε ένα από τα λαμπρότερα αστέρια στο πνευματικό στερέωμα του Γαλλικού Έθνους. Έφυγε από τη ζωή ο Victor Hugo. Ο θάνατός του δεν ήταν μόνον απώλεια των γαλλικών γραμμάτων, ήταν παγκόσμια απώλεια.

Συναθροιστήκαμε σήμερα εδώ για να τιμήσουμε τη μνήμη του. Τα 100 χρόνια, που πέρασαν από το χαμό του, δεν θόλωσαν τη λαμπρότητα της πνευματικής του ακτινοβολίας.

Το έργο του Βίκτωρος Ούγκω είναι έντυπωσιακό για τον όγκο, την πολυμορφία και την ποιότητά του. Άνυπέρβλητος ποιητής, ακούραστος πεζογράφος, συγγραφέας θεατρικών έργων, υπήρξε ο κορυφαίος λυρικός του 19ου αιώνα.

Ο Ούγκω δυνατόν να μην είναι ο μέγιστος πεζογράφος της Γαλλίας, ασφαλώς όμως είναι ο μέγιστος ποιητής της. Άπ' αυτόν εκπηγάζει όλη η σύγχρονη γαλλική ποίηση. Υπήρξε αξιοθαύμαστος δημοουργός μύθων και απαράμιλλος εκφραστής της εδαισθησίας, ασύγκριτος σε ό,τι αφορά την φραστική εφευρετικότητα. Μπόρεσε,

καλύτερα από κάθε άλλο, να αποδώσει με τον ποιητικό ρυθμό, ό,τι είναι πολύ άσαφές και επομένως δύσκολο να προσδιορισθεί επακριβώς ή πολύ συγκεχυμένο για να είναι εύκολα επιδεικτικό λογικής έρμηνείας. Η εδρότητα του έργου του μαρτυρεί τη δύναμη του πνεύματός του. Ασχολήθηκε με τη φύση, τον άνθρωπο, την ιστορία, ασχολήθηκε με όλoκληρο τo σύμπαν.

Η επανάσταση του 1848 έριψε τον Β. Ούγκω στη δίνη της πολιτικής και αποτέλεσε σταθμό που σημάδεψε τη ζωή και τo έργο του.

Η ποιητική του τέχνη της προ του 1848 περιόδου διακρίνεται από μιá μελωδικότητα και χάρη που δεν επανευρίσκεται, στον ίδιο τουλάχιστο βαθμό, στα χρόνια που ακολούθησαν. Από τo 1851 μέχρι τo 1870 έζησε στην έξορία.

Έκτοσι όλoκληρα χρόνια έξορία. Κατά τa πρώτα χρόνια της περιόδου αυτής τo έργο του παρουσιάζει έντονη τήν επίδραση τών πολιτικών γεγονότων. Αποτελεί, όπως ήδη έγράφη, «ένα θαυμάσιο κοράμα σατυρικής λαιδορίας και λυρικού πάθους με επικρατούσαν τήν απόπνοια του σφοδρού μίσους». Στην ήρεμία όμως που γρήγορα ακολούθησε έγγραψε τις περισσότερες από τις μεγάλες ποιητικές του συλλογές (Ένατενίσεις, ή Παράδοση τών Αιώνων, Τραγούδια τών δρόμων και τών δασών), έγγραψε επίσης τa περισσότερα από τa περίφημα κοινωνικά μυθιστορήματά του (οί Άθλιοι, οί Έργάτες της θάλασσας, ό Άνθρωπος που γελά). Με τήν επιστροφή του στο Παρίσι, τo 1870, επαναρχίζει τήν πολιτική δράση του, αλλά συνεχίζει όμως άμείωτη τή λογοτεχνική του παραγωγή. Μέχρι του θανάτου του, τo 1885, δημοσιεύει σειρά νέων έργων (Ένενήντα τρία, ή Τέχνη νάναι κανείς παππούς, ό Πάπας κ.λπ.). Φεύγοντας από τη ζωή άφηκε πολλά άδημοσίευτα έργα. Όρισμένα άπ' αυτά (Theatre en liberté, la Fin de Satan, Choses vues, κ.λπ.) εκδόθηκαν μετά τo θάνατό του.

Τo έργο του Β. Ούγκω υπήρξε τεράστιο. Τo 1886 έξεδόθη στο Παρίσι ή σειρά τών «Απάντων» του, αποτελούμενη από 40 τόμους.

Έμεϊς οί Έλληνες με συγκίνηση και σεβασμό θά αναφέρουμε πάντοτε τo όνομά του. Υπήρξε ένας από τούς θερμότερους συμπαραστάτες του Έθνους μας κατά τούς σκληρούς αγώνες της άπελευθερώσεώς του. Συνέβαλε όσον όλίγοι στην καλλιέργεια κλίματος συμπαθείας και θαυμασμού προς τούς Έλληνες αγωνιστές του 1821. Ό μεγάλος φιλελληνισμός του έκφράστηκε με πολλά ποιήματά του, όπως τo ποίημα για τόν Κανάρη, για τήν καταστροφή της Χίου (L'enfant de Chio) κ.λπ.

Εδχαριστώ.

Όπως ήδη ανέφερα επίσημος όμιλητής της σημερινής συνεδρίας είναι ό Άκαδημαϊκός κ. Άγγελος Βλάχος. Παρακαλώ τόν κ. Βλάχο να λάβει τo λόγο.